

Res se je Janko spomnil Boga. In to ga je rešilo. V glavo mu je padla prava misel: Janko, preveč si bil nezmeren! To ni bilo prav. Obljubi, da boš v prihodnje vedel, kdaj imaš zadosti! Obljubi!

V zadnjem hipu še je sklenil Janko, da se bo po-boljšal. In tisti hip se je že tudi rogač odvrnil od drevesa in krenil svojo pot.

Janko se je potem vesel spustil z drevesa. Še bolj vesel pa je bil, ker ga je prav takrat dvignila nevidna moč in ga nesla čez hribe in doline, čez planjave in dobrave, ter ga končno spet postavila na trdna tla.

Ko je Janko pogledal okrog sebe, je spoznal, dja je na domačih tleh. Tega spoznanja je bil bolj vese kò vseh dobrot v Deveti deželi.

Sevé, lepo je že v Deveti deželi, še lepše pa doma pri starših. Dober in ljubezniv pa mora biti človek povsod; če ne, mu nikjer ni dobro.



Griša:

Pri jaselcah.

*Jezušček v jaselcah spi.
Ob njem bedi mati Marija,
trudna od poti, skrbi,
bele plenice previja.*

*V jaselcah Jagnje leži.
V družbi pastirjev in črede
sladko, na smeh se drži,
mar mu ni mraza in bede.*

*Jezušček ljubi ljudi:
male, preproste, uboge.
Oj, poiščite ga vsi:
mnoge vas reši nadloge!*

*Vsakemu kaj podeli,
kdor ga z zaupanjem išče.
Hlevce njegov spremeni
mnogim se v ljubo svetišče.*

*Kjer pa še Jezušček spi
v duši posvetni, oholi,
tam naj Ljubezen bedi,
naj za sovražnico moli!*